

Tenkrát v prosinci

Napsal uživatel Tomáš Pohl
Sobota, 05 Prosinec 2009 07:20

(k výročí Zuzany Navarové)

Tenkrát v prosinci před pěti lety jsem stál s květinami v ruce v obřadní síni Strašnického krematoria. Jsou chvíle, kdy si uvědomím, jak krátký čas je nám na Zemi vyměřený. Jsou lidé, kteří prožijí život, aniž vědí, že vlastně žili. Nežijí, jen existují a vzpomínka na jejich existenci je šedá, jako byla tehdy prosincová obloha.

Loučili jsme se s drobnou malou ženou, jejíž krátký život dal mnoha lidem štěstí. Tehdy na podzim se mě kdosi ptal, zda půjdu na koncert Zuzany Navarové a její kapely KOA do Malostranské besedy? Zuzana Navarová měla vždy vyprodáno, ale tehdy koncert pro její nemoc odpadl. Netrvalo dlouho a 7. prosince 2004 věděli všichni, že náhradní koncert Zuzany Navarové již nikdy nebude. Teprve později jsem se dozvěděl, že se ona drobná a zároveň tak velká žena rvala se zákeřnou nemocí v podstatě sama. O jejím soukromém životě se toho mnoho nevědělo. Měla ráda přírodu, ráda se jí toulala, milovala španělský jazyk a hudbu hispánských národů. Kdyby neudělala nic jiného než že se dala dohromady s kongeniálními muzikanty Vítem Sázavským a Zdeňkem Vřešťálem v dnes již legendárním Nerezu, samo o sobě by to stačilo k její nesmrtelnosti. Po jejím rozchodu s Nerezem se již, jak to bývá, těm dvěma nikdy do stejné řeky vkročit nepodařilo. Zuzana Navarová plula dál po svých dalších milovaných řekách a zpívala tak, že mi to rvalo srdce z těla, nebo vhánělo do očí slzy. Nebyla jen zpěvačkou s geniálním a nezaměnitelným výrazem, byla i vynikající skladatelkou a originální textařkou. Na jevišti nehýřila slovy ani vtípky, ale „jenom“ zpívala. Vedle svých spoluhráčů Františka Raby či Mária Biháryho byla nepatrná, malý vrabčák mezi vlídnými a kamarádskými obry. Po skončení koncertu ji diváci nechtěli pustit z jeviště a ráda přidávala. Již

Tenkrát v prosinci

Napsal uživatel Tomáš Pohl
Sobota, 05 Prosinec 2009 07:20

jednou jsem napsal, že fráze o tom, že každý je nahraditelný, má výjimky. Jednou z nich je Zuzana Navarová. Karel Čapek napsal v roce 1928 o smrti geniálního a svérázného filozofa Ladislava Klímy do Lidových novin: „Žil jako pták nebeský. Měl by vlastně jako pták nebeský zapadnout do nějaké brázdy, kde by z jeho chatrných pozůstatků bujela divoká příroda ve vší své kráse a nicotě.“ Před pěti lety odešla, tak tiše jako žila, Zuzana Navarová. Nikdy na ni nezapomenu.